

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.816 van 27 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 22 mei 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 23 april 2008 tot weigering van een visum type D.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 21 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. YAHYAOUÏ, die loco advocaat L. MA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster diende op 5 november 2007 bij het Belgische Consulaat te Guangzhou, in China, een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum type D teneinde haar Belgische echtgenoot te vervoegen.

1.2. Op 23 april 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van een visum type D. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“(…) Op 05/11/2007 werd via de Belgische diplomatieke post in Guangzhou een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van (Z. Z.) (...) (Z. Y.) (...) en (Z. Y.) (...) om respectievelijk de echtgenoot en stiefvader in België (...) te vervoegen;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 25/09/2007 in China werd voltrokken;

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald wordt door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat in het desbetreffende geval de echtgenoot van de visumaanvraagster Belg is en dat de volgende feiten aanduiden dat deze beschikking niet gerespecteerd wordt:

- *Volgens de verklaringen van de vrouw hebben betrokkenen elkaar leren kennen via een vriend van haar, een zekere (F. S.), die in België woont. Deze (F. S.) kent op zijn beurt (C. S. C.) (of Z. S.). Dit is niemand minder dan de ex-echtgenoot van (V. D. P.) (...), niemand minder dan de (half)zus van (E. V. E.).*
- *Uit het interview dat van (Z. Z.) werd afgenomen en de kopie van het paspoort van (E. V. E.) blijkt dat hij in april voor het eerst naar China gegaan is. Volgens het paspoort is hij acht dagen gebleven, volgens zijn echtgenote bleef hij tot 13/04/2007. Op 23/09/2007 is hij nogmaals teruggekeerd en twee dagen later werd het huwelijk voltrokken. De echtgenoten kunnen elkaar dus maximum 10 dagen gezien hebben vóór het huwelijk. Reeds twee dagen na het huwelijk is de man al teruggekeerd naar België.*
- *Er bestaat geen gemeenschappelijke taal tussen betrokkenen; zowel de vrouw als haar kinderen verklaren dat de communicatie verloopt via gebarentaal. Volgens de dochter, (Z. Y.), 17 jaar, zou een nonkel fungeren als vertaler.*
- *De vrouw verklaarde dat ze, eenmaal in België de taal wil leren. Op de vraag welke taal dit dan is, antwoordde ze "Frans", terwijl de echtgenoot in Antwerpen woont.*
- *Er werd geen huwelijksfeest gehouden. Er vond slechts een etentje plaats in een restaurant na de registratie van het huwelijk. Ook een verlovings was er niet.*
- *Er werden geen foto's genomen of video's gemaakt, alleen van het etentje bestaan enkele foto's. De kledij bij de registratie van het huwelijk was 'casual'.*
- *(Z. Z.) denkt dat de ouders van haar man bij hem wonen, later zegt ze dat hij hierover eigenlijk niet gesproken heeft.*

Overwegende dat na het gevoerde onderzoek (AN.SCH 59-08) naar de echtheid van dit afgesloten huwelijk, het parket van de procureur des konings te Antwerpen aan de Dienst Vreemdelingenzaken op 21/04/2008 meedeelde dat de erkenning van dit huwelijk zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde (art. 21 IPR-codex). Het huwelijksinstituut maakt namelijk een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische openbare orde. De procureur is tot dit standpunt gekomen op basis van de op dit moment voorhanden elementen aangezien (V. E. E.) niet ingegaan is op de uitnodigingen van de bevoegde politiediensten.

Gezien bijgevolg de desinteresse van de echtgenoot, is het onmogelijk na te gaan of deze al dan niet de intentie heeft een duurzame levensgemeenschap te stichten;

Bijgevolg is het afgesloten huwelijk tussen (V. E. E.) en (Z. Z.) niet erkend in België en wordt het visum gezinshereniging geweigerd. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Gegrondheid van het beroep.

2.1. Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 9, 10, 11, 40 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van *'het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur'* en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekster stelt verder dat een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

2.1.1. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht moet worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar de artikelen 27 en 46 van het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR) en artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, gesteld dat het door verzoekster in China afgesloten huwelijk niet erkend wordt in België, zodat het op grond van artikel 40 van de Vreemdelingenwet gevraagde visum type D wordt geweigerd. Daarnaast wordt ook toegelicht op grond van welke gegevens de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid tot dit besluit is gekomen. De Raad besluit derhalve dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Verzoekster kan bovendien niet voorhouden de motieven van de bestreden beslissing niet te kennen nu zij deze in haar verzoekschrift weergeeft en bekritiseert.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.1.2. Aangezien in casu geen toepassing werd gemaakt van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991, bepaling die voorziet in welke gevallen de formele motiveringsplicht niet geldt, kan niet ingezien worden hoe deze bepaling zou kunnen geschonden zijn.

2.1.3. In zoverre verzoekster in haar middel inhoudelijke kritiek uit op de motivering van de bestreden beslissing en betoogt dat een manifeste beoordelingsfout werd begaan, voert zij in

wezen een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient te worden onderzocht in het kader van de toepassing van de artikelen 27 en 46 van het WIPR.

Artikel 27, § 1, van het WIPR bepaalt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23.”

Artikel 46, eerste lid, van het WIPR luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van artikel 47 worden de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot beheerst door het recht van de Staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft.”

Artikel 47, § 1, van het WIPR bepaalt verder:

“De vormvereisten voor de voltrekking van het huwelijk worden beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het huwelijk voltrokken wordt.”

Verzoekster voert aan dat artikel 3 van de Chinese ‘wet op de huwelijken’ elk huwelijk georganiseerd door een derde partij, elk huwelijk in ruil voor geld en elke inmenging in de vrijheid van het huwelijk verbiedt, dat het huwelijk is ingeschreven in de Volksrepubliek China, zodat alles laat vermoeden dat aan de wettelijke voorwaarden om een huwelijk in China aan te gaan is voldaan en dat op grond van artikel 27 van het WIPR het huwelijk rechtsgevolgen heeft in België aangezien het huwelijk in de Volksrepubliek China heeft plaatsgevonden overeenkomstig het Chinese recht. Dit betoog doet evenwel geen afbreuk aan de stelling van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat *“volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald word(en) door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft.”*

Verzoekster kan daarnaast niet worden gevolgd waar zij stelt dat het door haar in China afgesloten huwelijk in België bestaat en rechtsgevolgen heeft zolang de nietigheid ervan niet wordt uitgesproken door de bevoegde rechter. Er moet immers worden benadrukt dat elke administratieve overheid die, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, van oordeel is dat ingevolge artikel 27 van het WIPR - en in het bijzonder ingevolge de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet - een akte niet rechtsgeldig is, de erkenning van deze vreemde akte kan weigeren (cfr. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is verweerder de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum ‘gezinshereniging’. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het

krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR deze bevoegdheid tot '*de-plano-erkenning*' toevertrouwt aan '*alle overheden*', staat zelfs de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou erkennen, niet in de weg dat verweerder binnen zijn bevoegdheden, gelet op artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, deze erkenning weigert.

Het is voorts niet kennelijk onredelijk of onwettig om te besluiten dat geen visum gericht op een gezinsvorming kan worden toegestaan indien het huwelijk waarop de visumaanvraag is gesteund niet erkend wordt omdat uit een geheel van vaststellingen blijkt dat dit huwelijk niet werd aangegaan met het oog op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.1.4. Gelet op bovenstaande uiteenzetting kan een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin worden aangenomen.

2.1.5. In de mate dat verzoekster aanvoert dat verweerder ten onrechte weigert om het door haar met een Belgische onderdaan afgesloten huwelijk te erkennen en dat een manifeste appreciatiefout werd begaan, dient de Raad te wijzen op zijn rechtsmacht zoals omschreven in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad uitgesloten indien de wetgever tegen de beslissing van de administratieve overheid een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken. Luidens artikel 27, § 1, derde lid, van het WIPR kan "*ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23.*" De wetgever heeft dus een rechtstreeks beroep bij de hoven en rechtbanken voorzien. Dit impliceert dat de Raad niet de rechtsmacht heeft om, weze het incidenteel, te onderzoeken of de weigering tot het erkennen van de geldigheid van de huwelijksakte vanwege verweerder wettig is. Er dient bijgevolg te worden besloten dat het onderdeel van het middel dat inhoudt dat aan de Raad wordt gevraagd te onderzoeken of de weigering tot erkenning van het buitenlands huwelijk overeenkomstig de wettelijke bepalingen gebeurde, niet ontvankelijk is.

2.1.6. Aangezien de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid het huwelijk van verzoekster met een Belgische onderdaan niet erkent, kan verzoekster, nu zij niet beschouwd wordt als een familielid van een Belgische onderdaan, zich voorts niet dienstig beroepen op de bepalingen van de artikelen 40, 42 en 43 van de Vreemdelingenwet.

2.1.7. Nu de wetgever een afzonderlijk regime voorzien heeft voor vreemdelingen die een Belgisch onderdaan wensen te vervoegen, kan verzoekster zich ook niet dienstig beroepen op de artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet die slechts van toepassing zijn indien men een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in België of gemachtigd is om zich in België te vestigen wenst te vervoegen.

2.1.8. Inzake de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM moet geduïd worden dat deze verdragsbepaling het recht op de eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven voorziet en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Los van de vraag of de bestreden beslissing al moet beschouwd worden als een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster - de bestreden beslissing heeft immers niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt -, dient geduid te worden dat artikel 27 van het WIPR de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid hoe dan ook toelaat om bij de uitoefening van zijn bevoegdheid te weigeren om een huwelijk te erkennen en dat in de bestreden beslissing duidelijk is gemotiveerd dat geen visum gezinshereniging wordt toegekend omdat het door verzoekster afgesloten huwelijk niet erkend wordt aangezien het strijdig is met de openbare orde. Een inmenging van het bestuur in het privé- en gezinsleven is in casu bijgevolg mogelijk, daar er een wettelijke basis is en niet kan ontkend worden dat de strijd tegen de schijnhuwelijken - die onder meer gevoerd wordt door geen rechtsgevolgen te verlenen aan huwelijken die er niet op gericht zijn een duurzame levensgemeenschap te creëren, doch slechts gericht zijn op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel - nodig is met het oog op de bescherming van de openbare orde. Het is daarnaast evident dat indien de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid beslist dat hij een huwelijk niet kan erkennen omdat hij van oordeel is dat het niet gericht is op het tot stand brengen van een levensgemeenschap, hij niet verder dient af te wegen of de private en 'gezinsbelangen' niet primeren op het algemeen belang.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden weerhouden.

2.1.9. Verder dient nog te worden opgemerkt dat verzoekster, wat de schending van artikel 9 van de Vreemdelingenwet betreft, zich beperkt tot het louter aanvoeren van deze door haar geschonden geachte wetsbepaling. Er ontbreekt evenwel een uiteenzetting van de wijze waarop betreffende bepaling volgens verzoekster door de bestreden beslissing werd geschonden, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, als onontvankelijk dient beschouwd te worden.

2.1.10. Verzoekster blijft daarnaast ook in gebreke te duiden welk ander 'beginstel van behoorlijk bestuur' dan de zorgvuldigheidsplicht zij geschonden acht zodat ook dit onderdeel van het middel, gelet op het feit dat het geschonden geachte beginsel niet nader werd omschreven en het niet aan de Raad toekomt om dit in de plaats van verzoekster te doen, als onontvankelijk moet beschouwd worden.

2.2. Waar verzoekster nog aangeeft dat zij van oordeel is dat artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 geschonden is, moet worden opgemerkt dat deze verdragsbepaling niet uitsluit dat de nationale wetgever de uitoefening van het recht om te huwen en een gezin te stichten regelt en dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat het bestuur de nationale wetgeving incorrect heeft toegepast.

2.3. In zoverre verzoekster in haar repliekmemorie nog een schending aanvoert van 'het beginsel van de familiehereniging' en van de hoorplicht, dient te worden opgemerkt dat deze middelen niet waren opgenomen in het inleidende verzoekschrift en gelet op de rechten van de verdediging, niet op ontvankelijke wijze voor het eerst kunnen aangevoerd worden in het kader van de repliekmemorie (RvS 25 maart 2002, nr. 105.054; A. WIRTGEN, *Raad van State, I. afdeling administratie, Middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen*, Brugge, die Keure, 2004, 42-43.)

2.4. Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.